

εἰς τὸ εἶδος του. Τὸ πολὺ πολὺ ἤμπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν . . . μονίαν.

✱

Ἐπίσης καὶ ὡς πρὸς τὰς πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς, ἐφ' ὧν φιλονεικοῦσιν οἱ ἄλλοι, αὐτὸς μένει ἀδιάφορος, ἐνόσω μάλιστα πρόκειται περὶ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἐσόδων. Θὰ ἐπεμβῇ καὶ θὰ λάβῃ τὸν λόγον, ὡς εἰδικός, ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά τῆς ἀφαιρέσεως.

✱

Ἐδόθη καὶ τὸ σύνθημα τῆς καταμετρήσεως τῶν κομμάτων, διότι ἤρχισεν ἤδη νὰ γίνεταί λόγος καὶ περὶ τῆς προσεχοῦς συγκλήσεως τῆς Βουλῆς. Θεωρεῖται βέβαιον, ὅτι ἂν δὲν θὰ ἔχῃ πλεόνασμα εἰς τὰ ἐσοδα τοῦ Κράτους ὁ κ. Τρικούπης, θὰ ἔχῃ ὅμως πλεόνασμα εἰς τοὺς ἐν τῷ κοινοβουλίῳ ὁπαδούς του. Τὸ τοιοῦτο δὲ εἶνε καὶ φυσικόν, διότι μετὰ τοῦ πλεονάσματος καὶ τῆς πλειονοψηφίας ὑπάρχει ἡ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ καλουμένη ἀναλογία κατὰ λόγον ἀντίστροφον ἢ ἀντιπεπονητόν· ὅσω μεγαλύτερα εἶνε ἡ πλειονοψηφία, τόσο μικρότερον τὸ πλεόνασμα.

✱

Μικρὰ περὶ θέσεις γραμματολογικῆς.

Τὸ πλεόνασμα, περὶ οὗ ἔγινε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεταί λόγος, διὰ μικροῦ ἀναγραμματισμοῦ γίνεται εὐκολώτατα νεόπλσμα. Φαίνεται, ὅτι ὑπὸ ἱατρικὴν ἔποψιν καὶ τὸ πλεόνασμα καὶ τὸ νεόπλσμα εἶνε τῆς αὐτῆς παθολογικῆς φύσεως.

✱

Διχεθεβαιοῦσιν αἱ ὑπουργικαὶ ἐφημερίδες, ὅτι ἡ Κυβέρνησις κατὰ τὴν προσεχῇ σύνοδον τῆς Βουλῆς ὅχι μόνον θὰ ἔχῃ πλειονοψηφίαν, ἀλλὰ καὶ ἀπικρίαν θὰ δύναται νὰ σχηματίσῃ διὰ τῶν φίλων της. Ἀπικρίας ὅσας θέλει ἄς ἔχῃ ἡ Κυβέρνησις, δὲν ἔχομεν καμμίαν ἀντίρρησην· ἀρκεῖ δι' αὐτῶν νὰ μὴ ἐκτραπῇ εἰς . . . ἀμαρτίαν.

✱

Ἐνῶ κατ' αὐτὰς αἱ σχέσεις ἡμῶν μετὰ τῆς ὁμόρου ἐπικρατείας ὑπῆρχον ἐγκάρδιοι ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ πιστεύωσιν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅτι καὶ ἐν Ἀθήναις ἐωρτάσθη μεγαλοπρεπῶς τὸ βαϊράμιον, αἱ ἐν Θεσσαλονικῇ τουρκικαὶ ἀρχαὶ ἐποδοπάτησαν τὰς εἰκόνας τῶν ἡμετέρων βασιλέων. Ἡ κυβέρνησις μας ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, ἀλλ' ἡ Πύλη ἀπήντησεν, ὅτι ἔγινεν ἐπίτηδες τὸ πρᾶγμα, διὰ νὰ μᾶς φανῇ, ὅτι αἱ μετὰ αὐτῆς καὶ ἡμῶν σχέσεις εἶνε εἰρηνικαί. Ἡ κυβέρνησις μας ἠρκέσθη εἰς τὴν δικαιολογίαν καὶ αἱ σχέσεις διετηρήθησαν φιλικώταται.

✱

Ἀλλὰ τὰς ἀγαθὰς ταύτας σχέσεις προώρισται ἔτι μάλλον νὰ συσφίγξῃ ἡ γενναιοδωρία τοῦ ἐφηφισμένου καὶ κατὰ τὸ ἡμῖς ἠκυρωμένου δημάρχου Ἀθηναίων κ. Συγγροῦ, ὅστις ἐσκόρπισεν ἀφθόνως λίρας εἰς Κωνσταντινοῦπολιν φιλοδωρήσας καὶ αὐτὸν τὸν Σουλτάνον διὰ πεντακοσίων λιρῶν. Δυσὲν θάτερον ἢ ὁ κατ' ἐξοχὴν εὐφυὲς κ. Συγγρός προβλέπει προσεχῇ τὴν ἀπόκτησιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως παρὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ καλλιεργεῖ ἀπὸ τοῦδε ἐπιρροὴν διὰ τὰς μελλούσας αὐτόθι δημοτικὰς ἐκ-

λογάς, ἢ ἐσκόπει διὰ τοῦ Πατισάχ νὰ δελεάσῃ τοὺς Ἑφέ(ν)τας, οἵτινες θὰ ἐκδικάσωσι τὴν ἐκλογὴν του.

✱

Μεγαλουργὰ σχέδια, μὲ τὸ σύνθημα τῆς φαντασίας ὕψος, προέτεινεν αὐθις ὁ κ. Στέφανος Ξένος περὶ καλλωπισμοῦ ἢ μάλλον εἰπεῖν περὶ τῆς ἐκ θεμελίων ἀνατροπῆς τῶν Ἀθηνῶν διὰ σειράς ἀσθρῶν ἐν τῇ «Ἀκροπόλει». Περίεργος ἰδίως μᾶς ἐφάνη ἡ ἰδέα τῆς διατρήσεως τῆς Ἀκροπόλεως (ὅχι τῆς ἐφημερίδος), δὲν ἐνθυμούμεθα χάριν τίνος σκοποῦ. Ἀγνοοῦμεν ἂν ἐπὶ τέλους ὁ κ. Ξένος θὰ κατορθώσῃ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιόν του καὶ νὰ διατρήσῃ τὴν Ἀκρόπολιν. Τὸ πιθανώτερον εἶνε, ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ διατρήσῃ... τοὺς ἀνγνώστους τῆς Ἀκροπόλεως.

✱

Οἱ ἀδελφοὶ Ἴταλοι θέλουν καλὰ καὶ σώνει ἀδελφικῶς νὰ μᾶς μεταδώσουν τὴν χολέραν, βοῶντες καὶ συνταρασσόμενοι καὶ ἀπαιτοῦντες διὰ διπλωματικῶν προσέτι παραστάσεων τὴν κατάργησιν τῶν καθάρσεων. Νομίζομεν ὅτι οἱ Ἴταλοι εἶνε πολὺ ἀπικτητικοί. Ἀς κρατήσουν δι' ἐαυτοὺς τὴν χολέραν· δι' ἡμᾶς εἶνε ἀρκεταί.... αἱ ἀοῖδοι τοῦ χοροῦ τῶν ἰταλικῶν μελοδραμάτων, ἃς ἐκάστοτε μᾶς ἐξαποστέλλουσιν.

✱

Εἶνε λογικόν ὅμως οἱ Ἴταλοι νὰ ζητοῦν τόσον ἐπιμόνως τὴν κατάργησιν τῆς καθάρσεως, ἔλεγι τις.

— Διατί;

— Διότι αὐτοὶ εἶνε ὁπαδοὶ τῆς ἀκαθαρσίας.

Ἄς

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΪΡΙ

Τώρα ξεθύμανε ὅση μπορεῖς
ποῦ κακὸ χρόνο νάχῃ, καλοκαίρι,
γιατί, εἴτε ἀργά εἴτ' ἐνωρίς
θὰ φύγῃς νὰ βρωμίσῃς καὶ ἄλλα μέρη.
Ἄς ξεθωριάσῃ πλέον ὅλ' ἡ φύσις,
ἀρκεῖ ἐσὺ, τρελλό, νὰ μᾶς ἀφήσῃς.

✱

Οἷ νὰ χαθῇ λοιπόν, συχαμερό,
τεμπέλικο καὶ κακομοιριασμένο,
ἀνόητο, κατ' ὅλα βρωμερό
καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν Λάττα ἀφωρεσμένο,
γεμάτο σκύνη, ζέστη, τρέλλαις, λέραις
καὶ μὲ τὸ φόβο νάλλῃ καὶ ἡ χολέρα.

✱

Ἐσὺ μᾶς φέρνεις κάθε μὲν χρονιά
ταῖς πρίμας τοὺς τερόρους καὶ ἄλλα πράγματα,
τὰ θάματα π' ἀρχίζουν ἐτὴς ἐννια
καὶ τελειοῦν μόλις τὰ χαράγματα·
ἀλλ' εὐτυχῶς πεθαίνει καλοκαίρι,
καὶ οἱ στίχοι μου σ' ἀνάβουν τ' ἀγιοκαίρι.

Καὶ ἐκείν' ἔχει